

36. szám.
Szept. 4-kén 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Jubilate! Megvertünk nimet odafen. Megtanítottunk neki, hogy mi az a majoritas? Most ti rajta marat a „dole-gatyí.“ (Pedig nincs is neki.)

Most kitüni maganak, milyen jó az a dolegaczíjo (a vige ízs „jó“). Mindig megvertünk nimetet neki.

Bekebeleztünk három darab hatarórvigyiket. Volt nagy heczcz Bicsben. Monta nekem exceleantiaja, eregy haza Zebulon, beszilj Hon, neuer Lloyd szerkesztőkel, most oponalyanak nagyon, most legyenek fenye gyerekek, most larmazanak, hogy kell hatarórvigyik „mind.“ Ne legyenek megelígedve azal, mit mink követelünk, míg töbet követelyenek. Mondok exceleantiajanak „meglesz; ha csak fenye gyerekek kelének, azt kaphatunk. Exceleantiaja ere mongya dolegatus kaszinoban, hol voltak in dulci jubilo; mibe fogagyatok velem, hogy fenye gyerekek Honban míg azal sem lesznek megelígedve, mit mink követelünk. Mingyart kapta baleket ki fogata vele sampanyi pezsgőben. Masnap persze, hogy uni sono Hon, Neuer Freier

Lloyd trombitalta erősen, hogy nem elig Zeng, kel töb! — „No mit montam?“ — Bezeg lamentalta osztan Pesti Naplo triangulum (generalis kalap?), hogy ü menyí sampanyit elvesztete opositio miata. — Had bibaszt, maskor ne fogagy exceleantias uradal, ki sugja mindent előre!

No a Macsvanszkyt ízs meglütünk.

Ez mar csak elig sok jó ujsag egy hitre. Hanem most gyün rosza.

Nojszen ata nekünk revanzsot nimet azir a leszavaztatásir. Csinyalta nekünk paniquett, hogy mind talpunkal alunk az ig felí. Bicsi bank bezarta pinzkieresztő lyukat s let ezere olyan pinz szükség Pesten hogy azt „Victoria“ le nem győzi, Flora seifenfabrik ki nem tisztigya, Pharmaceutische meg nem gyógyítja, — Salgó Tarjánér föl nem melegíti, Spiritus I. neupester föl nem eleveníti, Zarzetzky Zündwaren fel nem vilagositya, Union meg nem öröli, Wollwaschfabrik ki nem szapulja, Kammgarnfabrik ki nem füstölje, Maisstärkefabrik meg nem keminyíti, Bergbahn föl nem emeli, Remorquer

kinem vontatya, Lederfabrik fottal nem győzi, Borstenviehmaststall disznoolba be nem fogadhatya; egisz Soda gyar nem elig szorulasat elmulasztanyi, Pannonia Hunnia „nyög letiporva“ — „sirnak a bus magyarok“ (Kivalt a zsidok.)

Aztan miirt? Azirt mert Napoleon elajult.

De mar ha ara a szora, hogy Napoleon elajult, nekünk minyart ekipen meg kel

halnunk: hat mig ha ecer meg talal halnyi Napoleon, akkor mar nekünk plane muszaj lesz föltamadnyi.

Interdum pedig kirabol bentünket biesi contremine.

Ot a Macsvanszky! Csipd meg, fogd meg! Azokat kel meglünyi!

De ugyi-e azt nem merünk?

Tallérossy Z.

Ez is zárda-história.

Igaz történet.

Tudniillik én is laktam kolostorban, a mig ki nem csaptak. A sajtótörvénytől való félelmem miatt azonban nem mondom meg sem azt, hogy hol, sem azt, hogy mikor?

Elég az hozzá, kertész voltam az apáczákuál; növeltem petrezselymet, labodát, kaprot, kalerábét, czéklát, tárkonyt, paszternákot és zellert.

A kolostor sűrű erdő rejtekében volt elbujtatva, zordon sziklák közepette. Falu, város mértföldekre esett tőle és olyan uton lehetett hozzá jutni, mint az erény templomába, a melyen Herkules majd a nyakát szegte. Falai itt ott omladoztak és feketék voltak, mint egy kifordított kémény. A ki rá nézett e borzadalmas fészekre, kánicula derekán is vaczogott a foga.

A zárda egy mély hegyöbölbe volt építve, a hol a szél megrekedt s két akkora bömbölést vitt végbe mint másutt, feleselvén saját viszhangjával. Ilyenkor vérfagyasztó volt a kolostor közelében lenni. A zord sikátorok fájdalmasan nyögtek, mintha emberek haldokolnának bennök, egy egy éles sikóltás egyenesen belésüvöltött a szivbe, minden csöpp vért megfagyasztott benne. A meghalt apáczák árnyait vélte az ember suhogni a levegőben, kik fölkelvén hideg ágyaikból, látogatni jöttek az idefenn elt-metett testvéreket.

Egy ily viharos novemberi éjszakát soha sem fogok elfeledni. Még most is meg áll a lélekzetem, mihelyt rá gondolok.

Az orkán egész dühével kitört, bezörgetett minden czella ablakán, megmegrázta az ajtókat, hogy valamiképen senki el ne merjen aludni. Sötét volt, vak sötét, mint a „Magyar Állam“-ban. Ahhoz még isszonyu zápor is kerekedett, eláztatással fenyegetvén az egész kolostort, mint egy ürgelyukat. A tetejibe elkezdett még villámlani is. Képzeltetetlen az, mily lélekgyötrő hatást gyakorol az emberre az ily elkéset őszi villám-

lás. A kolostor ablakai minden egyes villanásnál mintha kigyuladtak volna, olyan volt ilyenkor, mint egy fekete szörny tüzvörös szemekkel. A zárdatorony a pillanatnyi fénynél inogni látszott, a kis harangot félreverte a szél. Aztán a rémitő menydörgés, a mely a villámlásra következett s a mit hatszorosan káromkodott vissza a hangos hegy-öböl! Ah, jéggé fagyott bennem a lehellet.

Engem a kertészlak félszerében lepett meg a vihar. Ott kuporogtam egy zugban, várva, hogy mikor csap agyon a menykő.

Mivelhogy azonban az emberi életben minden véges, az én félelmem sem tarthatott örökké. Kezdtém megszokni e vizes állapotos. Az orkán is, mintha fáradni kezdett volna, megmegpihent egy kicsit és pauzákat tartott.

Hanem akkor meg egészen más dolgok kezdtek aggasztani.

Egy villám fényénél mintha valami feje árnyat láttam volna a kolostor hajazatán végig surranni. Mi lehetett az? érzekesalodás? vagy tán valamelyik apácza, a ki holdkóros, most negligzésben promeniroz a házak tetején? De hiszen nincs holdvilág! Jaj nagy Isten! tán csak nem kísértő lélek?!

Volt ötven az a kereszt a mit magamra vettem ijedtemben.

Szabadits meg a gonosztól!

Ujra egy pauzája állott be a szélnek, — bár ne állott volna. Valami velőtrázó jajveszéklő hang ütötte meg a füleimet, a milyenhez hasonlót soha életemben sem az előtt sem azután nem hallottam. A fájdalom, a kétségbeesés, az örültség, a haldoklás, az elkarhozás, minden, de minden ki volt abban fejezve. Félig sikoltás, félig hörgés, mintha gyilkot szurnának valakibe. A hang nem tudom honnan jött, de jött valahonnan. Szi-

vemben a félelem fojtó fájdalmaival kezdtem hallgatódzni. Leírhatatlan, rémes kiáltás volt az.

Egy pillanat alatt ezer gondolat nyilallott keresztül az agyamon, egy azután úgy beletört, hogy nem tudtam onnan kivenni.

Eszembe jutottak azok a borzasztó históriák, a mik a zárdák falai közt szoktak történni. A vörösbárátok által elrabolt és halálra kintzott leányokról, megtévedt apáczákról, a kiket elevenen befalaznak, eltemetnek, csuklyás kísértetekről, a kik meglopják az ember álmát s halálos betegséget lehelnek belé, fennjáró szellemekről, a kiket nem hagy nyugodni sirjaikban a meggyónatlan maradt bün.

Hátha ezek a fájdalmas hangok is valami szerencsétlen zárdai áldozattól erednek, kivel gondos testvérei meg akarják érdemeltetni a menyét odafenn, átküldötátnéván vele a poklot ide lenni.

S csakugyan a hangok mintha a föld alól, egy omlatag pince gádorából eredtek volna.

Még egy ideig hallgatództam. azután visszafojtva lélekzetemet, fölkerestem a kapust. Elmondtam neki mindent a mit láttam, hallottam, s ő szorgalmas kereszt-hányás közt hallgatta végig beszédemet.

— Én azt nem először hallom, szólt beszédem végeztével — sokszor gondoltam én már, hogy az valami szerencsétlen testvér lesz, a kit az omlatag pinczébe lánczoltak le, de soha sem mertem odamenni.

— De ha csakugyan úgy van, akkor nem hagyhatjuk veszni — feleltém én — legalább nézzük meg. Ketten csak nem félünk.

A kapus nem akart mögöttem maradni bátorságban s mind a ketten felfegyverkezvén kapákkal, elindultunk az elhagyott pince felé.

A hangok csakugyan onnan jöttek. Oly szivfacsaró volt hallani ez örületes hangokat.

Csendesen le lopództunk a kövek között a pinczébe, egyik a másikat igyekezve előre tolni. Mire leértünk, elcsöndesült minden. A szerencsétlen áldozat alkalmasint észrevette, hogy élőlény közeledik s nem mert kiabálni.

De én az üregben négy fényes pontot vettem észre: négy szemet, mely tüzes karikákat hányt a sötétben.

— Ketten is vannak, — sugá fülembé a kapus megszólitsuk?

Én minden tagomban reszkettem, de ő nagy bámulatomra elkezdett nevetni s előre ment.

Egyszerre egy zuhanást hallok, a négy fényes szem eltűnik s mellettem valami hirtelen elsurran.

— Jézus Mária Szent József — mindjárt elvisz az ördög! — e gondolat volt az utolsó, a mire emlékszem, mert én bizony erre eszméletlenül összeroskadtam.

A kapusnak volt annyi becsülete, hogy nem hagyott ott veszni, hanem kivonszolt. Á frissevegőn aztán magamhoz tértem.

— Az istenért, mi történt velünk? — kérdém reszkeive.

— Semmi öreg; felelt a kapus kaczagva — eredig aludni.

No köszönöm én azt az alvást! reggelig a szememet sem hunytam be, tele voltam kísértettel, beteg lettem bele.

Reggel csitáltak a fejedelem-asszonyhoz. Nagy nehezen mégis érkeztem valahogy.

A teremben nagy volt a szomorúság, az apácák sirtak, a fejedelem asszony görcsöket hapott.

A mint engem meglátott, elfelejtett görcsöt, mindent, felugrott, mint egy furia s összeszorított ököllel rohant nekem.

— Te gyilkos, te haramia, te akasztófára való, rabló, tolvaj, utonálló, zsebmetsző, fosztogató — agyonütötted Lizkát,

— Kit? én ütöttem agyon valakit? ho a bizony nem igaz. Telik is olyan tölem.

— Ejnye de gonosz lélek, hát nem te voltál a mult éjjel a régi pinczében? hát nem találták meg holt teste mellett a kapát? hát nem látta a kapus, hogy te gyilkoltad meg? Lizka, édes jó lélek — s azzal előhuzott egy — döglött macskát.

A kapus, a gazember, ott állt az ajtóban, és sirt.

Most már világos lett előttem minden. A pinczében nem volt befalazott apácza, hanem a Lizka adott ottan rendez-vouzt a Maczkónak, a kapus agyonütötte a kapával a Lizkát, a fejedelem asszony szeme világát s hogy el ne csapják, rám fogta a gyilkosságot.

Láttam, hogy gyalázatos ármánynak lettem áldozata, hogy hiában próbálnék kimenekülni a hinárból. Megadtam magamat.

Lizkát eltemették, engem elcsaptak.

Birói vizsgán.

— Hát domine, megtudná-e mondani, hogy elveheti-e az ember saját özvegyének a nővérét feleségül?

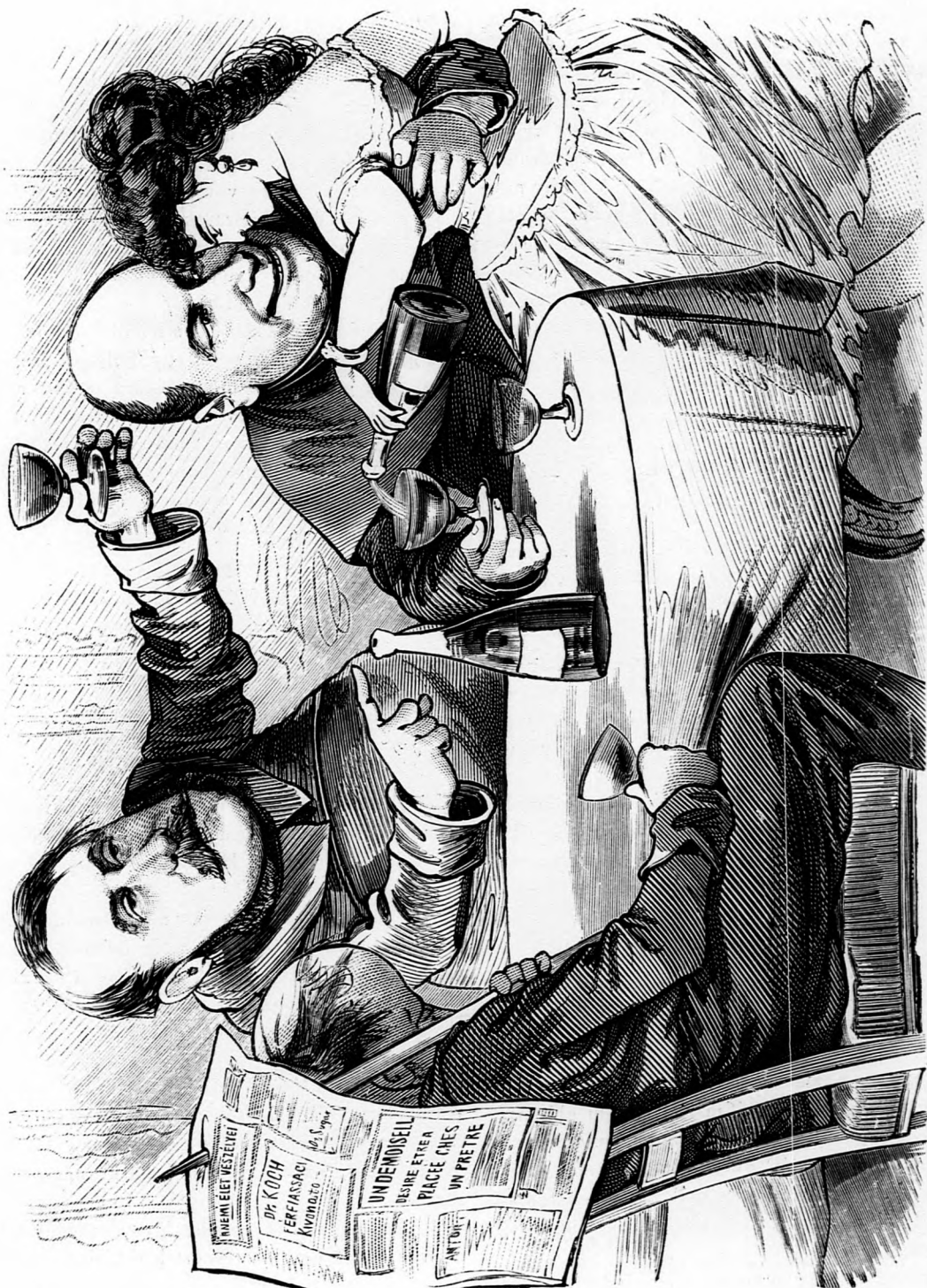
-- A protestansoknál igen, a katolikusoknál csak pápai dispensáció mellett.

Bucsu járás.

„Ne bántátok a zárdaszüzeket.“

Dinom dánom.

„Mert jök azok a zárdaszüzek nagyon.“

○ Mult nyáron, midőn ő felségeik Gödöllőn időztek: a király egyszer kora hajnalban elindult gyalog egyedül a szőlők között a szomszéd juhászatot megtekinteni. A szőlő utai között aztán eltévedt s kénytelen volt egy szőlős gazdához betérni, hogy megtudakolja tőle az utat. — Az megmagyarázta a királynak a járást: nem rejthetve el az ismeretlen ur előtt csodálkodását. „Ejnye katoná uram; de korán fölkel; jó lesz reggelre egy kis pálinka, jöjjön be, igyék egyet.“ — A király megköszönte, nem szokott vele élni. „De jó ám, biztatá ő felségét a gazda: „nem szagolt ehhez még a fináncz!“

Ő felsége nagyon jót nevetett e biztatásnak s asztal fölött elmondta, hogyan járt; hanem azt természetesen nem mondta meg, hogy hol lakik az a gazda, a ki olyan jó pálinkát tart?

Pisztrang-porok.

(A világ szemébe hintette Kálmán diák.)

Czibere extáblabiró a javából, örök nevet vívott ki magának már az által, hogy az utcán az év s a nap minden szakában hóna alá szoritott actákkal járt. — De még nevezetesebb volt uri személye arról, hogy elkezdve a „korneuburgi marhaportól — a Pagliano szörp“-ig, nem hirdethettek szépítő, szőrvesztő s más egyéb universalis hasznos szert, melyből próbára a maga számára ne rendelt volna. Azt tartotta: „nem tudja az ember mitől hizik.“

Olvassván egyszer a hirdetések közt ökölnyi betűkkel kürtölt „Pisztrang porok“ szerről, melyből az ahhoz nyomtatásban mellékelte (tehát szent igaz) utasítás szerint való eljárásal a legtermészetesebb pisztrangok állíthatók elő, — bűtyökujával felrúnczolt homlokára bökven, az újságvágytól főttrák arczczal s lelkesülten kiáltott fel:

— De már ha addig élek s utolsó piczulám bánja is meg, abból a raritásból, csodaszerből csakugyan hozatok.

S úgy tőn a mint mondá: a tarkán pettyezett halcskákra bizalmasb barátait már előre is meghívta.

Lázás izgatottsággal leste mindennap a csigaposát (vulgo cigánypostát), számára nem érkezett-e levél vagy csomag? egyszer aztán csakugyan beköszöntött az áhitott válasz nagy pecsét alatt, s lőn nagy öröm Izraelben.

Czibere uram gyermekes mohósággal szakgatta fel a levelet, hej de annak elolvasása után hosszúra

nyult az ugorkával vérrokonságot tartó orra, mint a menykövet szóró Jupiter dühösen vágta földhöz a levelet, s míg csak dírbredarabra nem szakadt az, mérgesen tiporta taposta csólnakeszímában lötyögő lábival. Pedig a levél tartalma igen ártatlan volt, szólván az ekkében:

Uram! Sok jó bolondja van az Uristennek: ennek tudatában fogadtam egy barátommal, hogy nincs oly képtelen szer, melyre vevő nem akadna. A fogadást megnyervén, pénzt visszarekesztem azon szives kívánsággal: ha már valaki maga is Stockfisch, pisztrangot enni ne kívánjon, inkább tegyen szert egy „Backfisch“-re, de csak úgy ha lehet.“

E kudarcz hirtelen lassu halállal megölte a szörnyü méregre forrt Cziberét; egy füllel a kezében halt meg, — a gulyáról elzüllött bikára uszított mészáros „fogd meg“ szilaj dühével rántván azt le egy régi komája fületövérről, a ki a „pisztrang porok“ históriáját szerette volna elmeséltetni magának. — Szegény feje meg sem hallotta a mesét, s már is fültövon érte e tanulság: „saját kárán tanul a magyar!“

Egy ros z vicze z viselt dolgai,

avagy:

Tessék korábban kellui.

A Borsszem Jankó mult számában olvassuk:

Az András s veszett kutyája.

„Megtettem azt a tréfát, hogy az „Üstökösbe“, „Bolond Miskába“ és „Ludas Matyiba“ egyszerre küldtem be az egy rókáról, helyesebben kutyáról nyuzott következő „elmésség et.“

Az „Üstökösbe“ így ment: „Csizmadia: Azt írják a lapok, hogy András s Gyula legkedvesebbik kutyája megveszett, és hogy agyon kellett löni. (Felel rá az aszszony.) Nyilván azon subventio után való nagy szomjuságába veszett meg, melyet előle a „Borsszem Jankó“ elkapott.“

A „Ludas Matyi“-nak így ment: „No volt Budán veszett kutyavásár. Lelőtték az András s kutyáját; de csak az egyiket, az a másik a borsszemü Jankó még mindig ugat. Vajjon az mikor kerül már peczér kezére?“

Az „Árva Miskába meg így: „Szegény Gyulás s András! Volt egy szubvenztelen kedves kutyája és mert megveszett, lelőtték. Thja, miért is nem szubvenzionálták!“

Nagyot nevetnék, ha érdemes kollégáim,*^{*)} nem élve a gyanupörrel, szó szerint közölnék a szájuk ize szerint kotyvasztott viccezet.

*Borsszem Jankó.*⁴

Mint a „Bolond Miska“ és „Ludas Matyi“-ból látjuk, azokat csakugyan sikerült dupiroznia.

Mi is megkaptuk a hozzánk intézett „elmésséget“ s gondoltuk magukban: hisz ez lehet igaz, de nem „elmésség“ sőt még gorombaságnak is nagyon „Borsszem-Jankó“-szagu.

Jobb viccezet kérünk.

A vén Aesopus meséiből.

Közlőnyé asszony és kis Ráday-Gida.

Összszeszaladt a kíváncsi tömeg, hogy lássa a mit most

Kürtöl a hir, mondván: „Meglássátok csoda lesz majd;

Közlőnyé asszonyság, így... úgy... Nagyszerű hírek!

Összszeszaladt a kíváncsi tömeg; hogy lássa a mit hát

Közlőnyé asszony fog majd megszűlni e perczben;

Mert az ujonszült nagy csoda lesz. — Ezt kürtöli Fáma!

Olyan nagy csoda, milyent nem látott a világ még! Vajh mikor érkezik már a nagy percz? — A türes fogy!

Mégse? — kiált a tömeg — hát mégse? — Im itt van a várt percz!

— Közlőnyé asszony csakugyan szült — ám egeret csak!

-- Hát e csodát vártad te kíváncsi tömeg, hisz eger csak.

Ennyi zaj és az ujonszült egy kis egér: Gida -- névre!

S lám ez is egy pár órával születése után szent Péternél vacsorált; mert nem volt életerős ő.

Mély politikai probléma.

melyet csak hosszu combinatio után sikerült kitalálni a Napló államjogászainak.

Mi lenne ha Napoleon meghalna?

Megfejtés: Hát biz azt — elemelték.

*) ?

Dal Román Károlykáról.

Ki minden módon szeretne nagyobbnek látszani.

Fe'szedte a sátorfáját,
És elment vizitbe;
Oldalánál kiséretül
„Nagy hatalmát“ vitte.

És megállott Szent Pétervárt
Czár palotájánál,
Földig hajlik hódolatból
S gunyasztva becsuszkál.

„Uram, uram, nagyhatalmu!
Minden orosz czárja!
Boldogító jövedeled
Népem alig várja.“

„Ha te eljössz népeimhez,
Moczevani sem mernek,
Gondom van rá, hogy ne tartsák
Magukat embernek.“

Hej! már régen vittem volna
Őket a magyarnak:
De nekem nincs bátorságom,
Ők meg nem akarnak.

Fáj nekem, hogy a magyarok
M a g a m t ó l nem félnek,
De ha te állsz hátam megett:
Könnyebben beszélek.

Ha te eljössz, szivemből, majd
Eloszlik a bánat!
S ha megvernek, úgy legalább
Szaladok utánad.

Zajzoni.

Ég és föld között.

— Kép a kortes világból. —

A mult országgyűlésre történt képviselő választásnál L... on két párt állott szemközt, mindegyiknek megvoltak a maga kolomposai, kik azután gyűjték a szavazókat, mindenféle ajánlatos módon.

Bemegy egy reggel P. M. főkortese a koresmába, meglát ott két ellenpárti nagyszájú hőst. Egy gondolat ötlik eszébe: miként lehetne e két embert reá s párt-

jára nézve ártalmatlanná tenni? Azonnal megszólítja őket:

— Hát kedves barátim csakugyan P. J. urat, akarják kendtek követnek? jobb lenne, ha hozzánk térnének át; lássák, itt nagyobb üveggel adják a bort, mint amott. Csapjanak fel kendtek a mi zászlónk alá, mindjárt kifizetek kendteknek 5—5 pengő forintot. No ráállanak-e?

— Nem bánom, hát csapjunk kezét! — mondák mindketten egy szívvel. E pártütés után inni kezdettek, miközben mondja a csábító kortes:

— De tudják-e kendtek, hogy a városházon a P. J. zászlója lobog. Azt onnan le kell venni.

— Hanem, hogyan vegyük le? nappal van, mindenki megláthat, még majd jól eltalálnak bennünket ha gy ni. Lajtorja nélkül pedig olyan magasra nem is lehet feljutni, — mondák az atyafiak.

— Dehogy nem! Csak bizzák rám a dolgot, majd elintézem én! — válaszolt a kortes. Azután ujjalag itatta őket, megerősítvén sziveiket eképen a vakmerő vállalatra.

Végre végeszakadván az ivásnak, utnak indultak tervüket kiviendők; utközben elmondá a kortes, hogy miképen lesz az.

Én majd a fal mellé állok, kend János a vállamra, Mihály bátyám meg János barátom vállára, ugy csak elérjük a zászlót.

— Jó lesz biz az; hanem elbir-e azután bennünket az ur?

— Azt én tudom, nem kendtek! — válaszolt a kérdezett.

Csakugyan elérkeztek a város házához, mely előtt mintegy harmadfél ölnyi magas part van, és meredeken van lenyesve. Itt a ház alá állt a kortesvezér, föléje a kettő. Mihály bátyám már elérte a zászlónyelet és belekapaszkodott, hogy kihuzza, hanem az erősen oda volt kötözve a gerendához; ő tehát, hogy mégis ártalmatlaná tegye a zászlót, azon törte a fejét, hogy miképen törhetné el annak rudját. Mig emigy töprenkedik, kiugrik alul a kortesvezér, a vállán álló János bátyám legurul amugy istenesen a parton az utra. Mihály bátyám pedig szépen függve maradt a zászlón.

Most jónak látta a furfangos kortesvezér odább állani. Mihály bátyám, mikor megunt a kényelmetlen helyzetet a rudon, — elkezdett torka-szakadtából se-

gtség után kiabálni. A lárma előjött a bíró, s meglátván a pártszerzésben legnagyobb érdemű emberét e violentiális helyzetben, majd megpukkadt mérgében. Mihály gazdát levétevé, kihallgatás nélkül tétette oda, a hol azután magányosan gondolkodhatott elkövetett tetteinek káros voltáról. És P. M. pártja szabadabban működhetett.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Én nem tudom, miért haragudtnak Macsvánszkyra, hogy 4000 ftot tüzött ki az öt üldöző királyi biztos fejére. Hisz ez csak azt mutatja, hogy nagyra becsülte.

— — (Már az is ritkaság, hogy valaki a saját aranylakadalmát megérje, hát még a fiát!) Te a Szigligeti „szökött katoná“-ját érted? Hhaj, anyjuk, azt ugy mondja a diák, hogy „filius ante patrem.“

— — Én csak azon csodálkozom, hogy Dánielik János deportált püspököt mért nem eresztik már haza? Hiszen ha Ubryk Borbálának annyira való esze lett volna, hogy olyan szép cikket ír a pesti Naplóba a kolostori dolgok mennyei volta felett, mint ő: bizonyosan azt is kifalazták volna.

— — Csak angyali egyetértés is az, a mi ezek közt az ultramontán újságok közt existál! A „Szabad Egyház“ mai számában kinyilatkoztatja, hogy ő a „Magyar Állam“-nak nem egyik, hanem a másik szerkesztőjét declarálta gézenguznak.

— — (Hát agyonlőtték Macsvánszkyt?) Nem csak Macsvánszkyt, de vele ifju gróf Ráday Gedeon hivatalos „érdemét“ is.

— — (Az a katonatiszt is jól értheti a gyaloglás mesterségét, a ki a brucki táborban reggeli négy órától d. u. négy óráig folyvást exercirozott, akkor aztán neki indult s még az nap este tíz óraker begyalogolt Bécsbe.) Bliktri! Megtanulhatta — Königgrätznél.

Distinctió.

A. Mi különbség van a nem subventiónált és a subventiónált lapok között?

B. Az, hogy azok a magok becsületéből élnek, ezek meg a *másokéből*.

C. És a *másokén*.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.